

Dva hrdinové. Jedna mozgová buňka.

BROMANTASY

Máire Roche

Zoner
PRESS

Bro mantasy

Máire Roche

Zoner
PRESS

Bromantasy

Máire Roche

Copyright © 2026 by Mary E. Roach

This edition published by arrangement with G.P. Putnam's Sons, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC

Cover design and art by Tal Goretsky

Map illustration by Alexis Seabrook

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems. This work is reserved from text and data mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).

Odpovědná redaktorka: Eliška Škorpíková

Překlad: Lucie Simonidesová

Jazyková korektura: Renáta Malá

DTP: Lenka Pavlisová

Obálka: Lenka Pavlisová (dle originálního designu)

Copyright © ZONER a.s.

Vydání první v roce 2026. Všechna práva vyhrazena.

Zoner Press

Katalogové číslo: ZRK2606

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována ani distribuována žádným způsobem ani prostředkem, ani reprodukována v databázi či v jiném záznamovém prostředí či v jiném systému bez výslovného svolení vydavatele s výjimkou zveřejnění krátkých částí textu pro potřeby recenzí.

Dotazy týkající se distribuce směřujte na:

Zoner Press

ZONER a.s.

Nové sady 18, 602 00 Brno

tel.: 532 190 883

e-mail: knihy@zoner.cz

www.zonerpress.cz

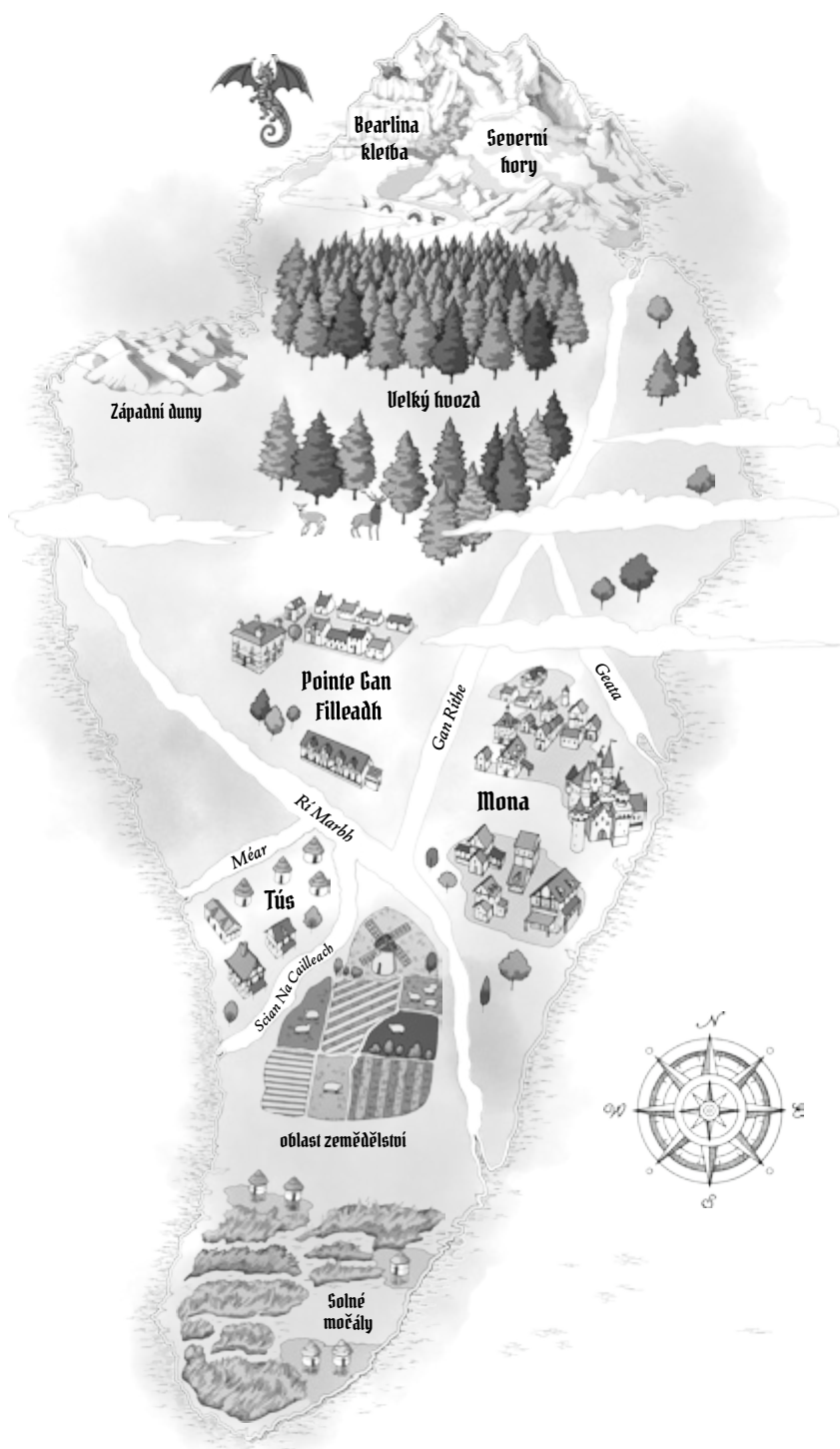
www.facebook.com/Zonerpress

www.instagram.com/zonerpress_redakce/

ISBN pdf: 978-80-7413-745-7

*Pro každého, kdo má skupinový chat jménem
Superfruit Blend – a hlavně pro moje Superfruity:
Arynn, Grace, Paul, Daniel, Sam a Kaleb.*

PRVNÍ VĚJSTVÍ

Malá nerozvážnost v taverně

JEDNA

VE SKUTEČNOSTI TO byla vina Junipera O'Reillyho a bylo jedno, koho jste se zeptali. Věděli to všichni slušní občané vesnic v okruhu deseti mil. Král s tím rozhodně souhlasil. Všechno zavinił Juniper: výbuch koktejlu z ohnivého piva, nehodu s kalhotami, a co bylo nejhorší, ztrátu speciálních ručně vyráběných sýrů.

Jo, a taky to zdecimované město a incident s princovým chybějícím prstem na noze.

Ale to trochu předbíháme.

Závěr zní, probíhající těsně před příchodem chladnějších podzimních měsíců, byl dokonalý. Sklizeň byla téměř hotová, police přetékaly čerstvě nakládanými pochoutkami a sušenými švestkami, které měly vydržet celou zimu, a během nocí přicházel jablečně štiplavý chlad, díky kterému Juniperovy deky po ránu příjemně hřály. Zavěšené květy slunečnic byly ještě zářivě žluté, česnek spletený do svazků visel ze stropu v kuchyni spolu se snopky sušených bylinek a sudy brambor byly plné až po okraj.

Juniper to odhadoval na polévky a kaše po celou zimu.

A to nejdůležitější: letos se Juniperovi povedlo nenazvat svého spolubydlícího, Moa, *tatko* před farmářem, který jim do-
dával sýr.

Bylo to úplně běžné nedorozumění, k němuž docházelo mezi dvěma blízkými kamarády, které spojovalo hluboké pouto přátelství a bratrství – na tom se oba shodli. Juniper zrovna přemýšlel, jestli si farmář Abernathy na tu událost vzpomíná, když Mo strčil hlavu do jejich malé kuchyně. Odpoledne se chýlilo ke konci, podzimní slunce pronikalo okny a zaplňovalo jejich chalupu jemným zlatavým světlem.

Mumford, hubený zrzavý kocour, který se u nich objevil na začátku jara a nedávno se nastěhoval do Juniperovy ložnice, přiskočil k Moovi a začal se otírat o nohavici jeho kalhot.

„Junipere,“ oslovil ho Mo s úsměvem, který byl téměř schovaný vousy (kdykoliv mluvil s Juniperem, nepatrně se usmíval). „Ta brugganská rodina, co bydlí o kus dál, nám přinesla koš jablek.“

No jistě, bruggani zpravidla jedí jen maso, takže jsou jim jablka k ničemu. Ale stejně je to od nich hezké gesto.

„Máme navíc jednu kačenu, kterou jim můžeme dát,“ navrhl Juniper.

Samozřejmě nemyslel svoje kachny. Mohli by vyměnit svoje hrušky za kachní maso od jiného šikovného farmáře. Juniper by vyskočil z kůže, kdyby se někdo dotkl jeho kachen: Matildy, H. Harumpuse nebo Velkého Jacka.

„Myslíš, že by to ocenili?“

Mohl by Moovi udělat jablečný koláč nebo dva. Peče ho každý podzim v týdnu před Samhainem – jablka, kardamom, šalvěj

a zlatavá křupavého listového těsta z velkého množství žlutého másla od jejich chlupaté hnědé krávy.

„Co jim přihodit i nějaké bylinky?“ Mo překročil práh a v náruči nesl koš jablek. Byl neuvěřitelně hezký – v tom s Juniperem všichni místní vesničané souhlasili – a vyzářoval z něj klid, který kontrastoval s Juniperovým temperamentem.

Juniper byl o hlavu menší, ale ani to mu nezabránilo v tom, aby vyvolával rvačky s chlápky vyššími než Mo. Jeho světlá pihovatá pleť byla neustále spálená od sluníčka, nehledě na to, kolik loje na sebe namazal. Oproti tomu Moova snědá kůže vypadala vždy hladce a dokonale, snad až na malé znaménko na levé straně nosu.

Ne že by si Juniper nějak zvlášť všímal Moova obličeje. Rychle si odkašlal a natáhl ruce po Mumfordovi, který se proplétal mezi Moovými nohama, když se ho Juniper pokusil zvednout.

„Mám dneska udělat koláč?“ zeptal se Juniper, aby zahnal myšlenky na pihy i znaménka, a odhrnul si z čela pramen kudrnatých vlasů.

Kdybyste se zeptali Moa, řekl by, že Juniperovy vlasy připomínají pšeničné pole poseté jahodami. Nebo strašlivý lesní požár, kdyby vás zajímal názor Juniperova zesnulého otce. Necht' bohové proklejí jeho duši.

„Mumfy,“ řekl Mo a potřásl hlavou směrem k jejich kocourovi – byl to *jejich* kocour, i když si ho původně neplánovali nechat. „Má talent se neustále plést pod nohy.“

Juniper se vrátil k rozdělané práci. Prohrabával se v košíku s bylinkami, které ještě nebyly zavěšené spolu s česnekem a nařezanými slunečnicemi, a přitom si živě představoval, jak se bude se svým nejlepším kamarádem cpát jablečným koláčem na verandě.

„Dneska jsem mu vynadal,“ řekl Juniper. „Pokoušel se ze stolu ukrást ten výborný burrenský sýr, co jsem vyráběl.“

„Ty jsi mu vynadal?“ Mo odložil jablka na stůl, hrubě opracovanou čtvercovou desku, kterou si sami vyřezali z padlého dubu na okraji jejich pozemku, a s úsměvem si Junipera přeměřil pohledem. „Nebo ses jen podíval na tu jeho rozkošnou tvářičku a povzdechl si?“

„Výhružně jsem se na něj podíval,“ přiznal Juniper a zakroutil hlavou. Jasně že Mumforda nepokáral. Ale od doby, kdy kocour dobrovolně skočil do kbelíku s vodou a pak kvůli tomu na Junipera syčel, ho přejmenoval na Blbforda.

Mo si rukou prohrábl tmavě hnědé vlasy, čímž si je rozcuchal, a pak se s hlubokým povzdechem, který Junipera zasáhl, posadil.

Ten zvuk způsobil, že se jeho ruka zastavila v pohybu.

Mo měl ve tváři nepřítomný výraz. Jeho hnědé oči se upíraly kamsi daleko od Junipera i od chalupy, kterou nazývali domovem už od dob, kdy sotva dokončili školu.

Přečkali tu spolu už téměř deset zim, takže Juniper okamžitě rozpoznal, co se Moovi honí hlavou: zmocňovala se ho touha vyrazit na výpravu. Juniper chtěl jenom zestárnout v jejich malé chaloupce se dvěma ložnicemi, dvěma háčky na pláště a s kuchyní, kterou si sami postavili. Každou zimu se plánoval uvelebit u ohně, vyspávat v chladných, temných zimních ránech a celkově zůstat v teple, s plným žaludkem a spokojený, že se v jeho životě nic nemění. Jenže každý rok po sklizni... začal být Mo neklidný.

Jakmile byla naložena poslední paprika, pastinák uklizený v košíku a dýně se vesele seřadily na parapetu jako malí oranžoví a šedozelení hlídači, Mo se usadil do křesla, hluboce si povzdechl a začal snít o jiných světech a nevídaných dobrodružstvích.

„Mo?“ ozval se Juniper opatrně.

„Mmm,“ zamručel Mo.

Mmm mohlo znamenat téměř cokoliv, záleželo na tónu hlasu. *A co bylo dál*, když Juniper vyprávěl zajímavou historku, nebo to mohlo být *Chápu, že tě to štve*, když si Juniper stěžoval, že stánek s obilím farmáře Abernathyho na místním jarmarku ten jejich zcela zastínil, nebo *To bude dobré*, když dohasínal oheň v krbu, Juniper vypil všechnu svoji medovinu a povídal o tématech jako otcové, spaní na studených prknech nebo o místech, která se vlastně ani nedala nazývat domovem.

Tohle *mmm* ale znamenalo, že byl Mo unavený a neklidný. Juniper odhadoval, že jako každý rok zvažuje odchod. Stejně jako když odešel ten první rok. Juniper byl tehdy ještě příliš mladý a naivní a věřil, že Mo je přesně ten jeden člověk v jeho životě, který ho nikdy neopustí.

„Pojďme do města,“ navrhl Juniper v naději, že to jeho náladu zlepší. „Můžeme zajít k té brugganské rodině... jakže to říkali, že se jmenují?“ Neúspěšně se pokoušel napodobit chrochtavé zvuky, kterými se rozlišovaly jednotlivé rodiny brugganů.

Mo zabručel nazpátek. Juniper nedokázal rozpoznat, jestli je to jenom Moova obvyklá odpověď, nebo jestli mu sděluje jméno té brugganské rodiny.

„Doneseme jim kačenu, poděkujeme a pak se zastavíme v pu-tyce a zkontrolujeme nejnovější seznam podzimních misí.“

Moův zasněný pohled se rozplynul. Podíval se na Junipera rychleji, než Juniper čekal, s opatrným, soustředěným výrazem. „Chceš se podívat na seznam misí?“

Juniper se vždycky chtěl podívat na výpis misí.

Jestli některá z nich stála za to, aby opustil svoji pohodlnou postýlku, to už byla věc jiná.

„Jasně že chci vidět seznam misí,“ řekl nadšeně a vybral z košíku snítku bazalky. „Mají bruggani rádi tymián? Není nezdvořilé se jich ptát, jestli si maso koření?“

Ne všechny rasy jedly totéž – bruggani, stejně jako Juniperovi předci, žili převážně v horách na severu jejich ostrovní země, Moovi příbuzní zase pocházeli z pobřeží na jihu. Juniper byl proto zvyklý vařit s divokým tymiánem, horským česnekem a šťovíkem, zatímco Mo miloval mořské koření, cibuli z préríí a lopuch ze slatin, které se rozkládaly na samém okraji země.

Mo mu tentokrát neodpověděl. Jen se na něj podíval tím svým klidným vševědoucím pohledem, který v Juniperovi vyvolával nutkání popadnout bylinky a zavřít se ve svojí ložnici, kde si může schovávat nepříjemné pocity a až příliš zjevné myšlenky a jeho vnímavý spolubydlící je neuvidí.

Takové věci je nejlepší si nechat pro sebe, opakoval mu vždy otec.

Alespoň v tomhle měl ten starý parchant pravdu. A taky v tom, že medovina je lepší než světlé pivo.

„No nic,“ vydechl Juniper, když bylo jasné, že Mo čeká na další vyjádření ohledně Juniperova nového zájmu o mise a že na otázku ohledně tymiánu si musí odpovědět sám. „Můžeme se zastavit v taverně, dát si jedno nebo dvě piva a oslavit sklizeň. Taký můžeme prohodit pár slov s těmi hloupými verbíři o nejnovějších králových plánech.“

Zhruba jednou za měsíc, ale především v období sklizně nebo během starých slunovratů a rovnodenností, které lidé stále slavili,

vysílal král do celé země, do velkých měst i malých vesnic, verbíře se seznamem úkolů, které bylo nutné vyřešit. Třeba zbavit zemi stříbrných mořských vlků, kteří požírali úrodu nebo místní obyvatele – Juniper vlastně nevěděl, co doopravdy jedli –, nebo vyhnat z mostu obzvlášť vrásčitého trolla, jenž měl v oblibě ovce, které mířily na stoly do hlavního města, nebo dokonce zabít abnormálně velkého pavouka.

Juniper by si – s dovolením, děkuji pěkně – zvolil zůstat tady v malebné malé vesnici, kterou si s Moem vybrali. A co výlet do městečka? Vypadnout na chvíli z chalupy by mohlo Moovi vrátit jiskru do života, a pokud se příliš opije a bude hrozit, že by se upsal na nějakou misi, Juniper ho odvede domů dřív, než se situace vymkne kontrole.

Mo si odkašlal a odvrátil pohled od Junipera. „Ještě je tu hodně práce,“ promluvil konečně. „Musíme se připravit na zimu.“

„Moc už toho není. Sklidili jsme úrodu a máme dost sýra, aby nám vydržel od Samhainu až do Yule. Možná dokonce až do Imbolcu, když nebudu tak často vysedávat večer u piva a sýra.“ Juniper upustil jablko přímo na svoji nohu, když se pokusil jedno vzít, a přitom se vyhýbal pohledu na Moa. Kdyby se podíval, viděl by v očích Morna Elmhorna to samé, co viděl pokaždé, když seděli u ohně a vyprávěli si příběhy.

Juniperova vyprávění byla vždy malými obyčejnými dobrodružstvími, jako drobné jiskry, které sotva unikly z ohniště. Moovy příběhy byly naopak plné vzdálených míst a zanechávaly za sebou hořící domov.

Tak to s hrdinskými výpravami vlastně bývá. Vždy v nich vystupuje odvážný, statný a krásný hrdina s výraznými očima,

jako byl Mo, a často se v nich najde i mnoho Juniperů. Spolubydlící a přátelé, lidé, kteří umějí spíše upéct švestkový koláč než zachránit království. Lidé, kteří by – kdyby Mo opravdu odešel, aby prožil tyto příběhy – zůstali úplně sami.

DUA

MO NA SEBE hodil svůj těžký vlněný kabátec a pomohl Juniperovi do kabátu. Ten mu nechal ušít Mo a dal si záležet, aby byl ze správného materiálu, který nebude Junipera škrábat na krku. Musel se o svoji kůži důsledně starat a používat na hydrataci sádlo z místních zdrojů. Před pár lety koupili v hlavním městě příšerné oblečení z nějakého jiného materiálu a během Imbolcu proběhla Velká ekzémová katastrofa. Od té doby byl Juniper mnohem vybíravější a nosil *výhradně* lněné a vlněné oblečení.

„Je ti teplo?“ zeptal se Mo.

Jako obvykle zněla jeho otázka spíše jako zabručení, ale milé zabručení.

Juniper měl ten zvuk nejraději na světě – byl vřelý jako praskání ohně v krbu a stejně milý jako zvuk medoviny nalévané do jeho oblíbeného poháru.

„Je mi dobře,“ odpověděl Juniper. Pro jistotu do košíku zabalil i tymián. Když ho brugganští sousedé nebudou chtít, tak... snad mají založený řádný kompost. „A tobě?“

Mo mu stiskl rameno.

Nebyla to úplně odpověď, ale Juniper i tak ocenil dotyk svého přítele.

„Brzy se setmí,“ okomentoval Mo, když společně vykročili do světla zapadajícího slunce.

Juniper nemohl vystát smutek, který cítil z těch slov, a proto začal vyprávět o minulé zimě a všech těch krásných chvílích, které spolu prožili tady, na jejich farmě, a ne v nějaké vzdálené zemi, kde slunce nikdy nezapadá, ženy jsou dokonale krásné a dobrodružství a nebezpečí nemají konce. Mo by do takových příběhů skvěle zapadl – vedle nádherné ženy by mu to slušelo, a navíc *miloval* slunce. Byl prakticky stvořený pro vzdálené země, kde slunce nikdy nezapadá.

Juniper by se tam akorát tak spálil.

Navíc i *tady* zažívali dobrodružství. Sice většinou v místní taverně...

Ale i tak.

Jaký by to byl podzim, kdyby nesedával u hrnku horkého cideru, neměl sklep plný zavařenin a kořenové zeleniny a neužíval si všechen volný čas v hostinci u škopku se svým nejlepším kamarádem?

Večerem se nesl na tuto roční dobu nezvyklý chlad.

Juniper celou cestou k sousedům a pak dál do městečka vyprávěl historky, které Moa rozesmívaly.

Mo mu připomněl, že si ho už jako dospělého kdysi místní brugganská rodina spletla s dítětem a Juniper ho na oplátku štouchl do žeber.

To bylo Moovo největší tajemství: i když byl velký a drsný, byl to ten nejlechtivější muž v celém království.

Ne že by měl Juniper zkušenosti s lechtáním jiných mužů...

Ale i tak.

Než dorazili do městečka, slunce už zmizelo za horizont, ale obloha byla ještě olemovaná nafialovělým světlem. V oknech taverny se svítilo a ze dveří a oken se linula hudba a veselý hlahol, stejně jako se vylévá pivo z nedbale držného korbetu.

„Myslíš, že je to pravda?“ zeptal se Juniper s úsměvem a štouchl přitom do Moa loktem, jakmile dorazili do taverny. „To, že pradávne stvůry doopravdy *nezmizely*?“

Za okrajem městečka se nacházely farmy, které jej obklopovaly jako strážci. Na některých se chovaly ovce, na jiných se pěstovalo obilí nebo kořenová zelenina. Za nimi však rostl les a tekla divoká řeka a v dáli se tyčily mohutné vrcholky hor, které na vesnici vrhaly dlouhé stíny. Kdysi byly plné draků, mořských vlků a losů s parohy velkými jako Juniper. Stejně tak kdysi v horách žili bruggani a také Juniperovi předci.

„Mmm,“ odpověděl Mo. Zastavil se a světla z taverny mu krásně zvýraznila ostré linie čelisti. „No, magie je přece všude, ne?“

„Vážně?“ odfrkl si Juniper a ramenem se otřel o Moovu paži.

Mo byl Juniperův nejlepší přítel už od dob, kdy byli oba jen děti žijící na okraji vesnice. Mo bydlel se svojí starou babičkou a Juniper zase s neskonale nalitým otcem. Moova babička žila

podle starých zvyků – ohně o Samhainu, velká výměna jídla při západu slunce během Imbolcu, tance ke sklizni při Lúnase, staré písně a modlitby, doprovázené obětinami a dary v podobě nových kožešin a čerstvě nasbíraných bobulí.

Juniperův otec se také v jedné věci držel starých zvyků: opilý zpíval smutné písně ve starém jazyce, což bylo jediné, co Juniperovi zanechal.

Když Mo neodpověděl, Juniper pokračoval.

„Nějaká kouzla se samozřejmě dají koupit,“ řekl.

Mnoho obchodníků prodávalo balíčky semen, které posvětili kněží, očarovali zaklínači ze severní divočiny, nebo jim požehnala králova posvátná rada, ale Juniper byl přesvědčený, že semínka vypěstovaná z jejich vlastních rostlin jsou mnohem lepší než ta takzvaně očarovaná.

Také existovala snadno dostupná kouzla ovlivňující vzhled. Využívali je nejčastěji lidé toužící po manželství, po zakrytí křivých zubů, podivných pachů, jizev po neštovicích nebo čehokoliv jiného, co zjevně snižovalo jejich šance na sňatek či milostný vztah.

„Víš, že moje babička věřila v prastarou magii,“ ozval se Mo. „Často k ní chodily návštěvy, které... no, nebyli to lidé jako my. A nemyslím tím ani bruggany, ani sidhe.“

Jak je u Moa zvykem, neznamenal to ani ano, ani ne.

Juniper potřeboval něco k pití, než se vrátí k popichování Moa, nebo bude muset poslouchat zdlouhavé příběhy o čarodějnicích, fázích měsíce a unavených starých bozích úplně *střízlivý*. Naprosto nemyslitelné.

„Nemyslíš, že jsou ty zvěsti přinejmenším přehnané?“ zeptal se Juniper a strčil do dubových dveří, které kdysi málem vytrhl

z pantů (za což si vysloužil pokárání i od obvykle klidného Moa). „Draka tu nikdo neviděl už celé generace. A vlkodlaci, jako vážně? V téhle fázi měsíce?“

Jediná úspěšná mise, kterou kdy někdo z Tús splnil, se týkala vlkodlaků, a tak to bylo trochu citlivé téma – pokud někdo příliš nahlas zpochybňoval existenci vlkodlaků, byl to zaručený způsob, jak vyvolat hádku.

Mo se na něj z výšky zazubil. „Nejdřív chci pít, než někoho vyprovokuješ vlkodlaky.“

Práce na farmě byla náročná, ale tahat pluh, kopat jámy na sloupky plotu a hnát ovce na stříhací plošinu dávalo Juniperovi smysl. A teď, když neměl nic na práci? Bylo to, jako kdyby mu tělem proudil výboj, jako kdyby ho zasáhl blesk a on se té energie nemohl zbavit.

„Jasně,“ odpověděl nadšeně Juniper. „Musíme s nimi srovnat hladinku, než se popereme.“ Všichni v Tús se uměli prát – možná až na úředníky, ale všichni ostatní, kteří celý den pracovali rukama, ano. A co víc, většina lidí v Tús se v kvalitní potyčce vyžívala. Junipera nevyjímaje.

Mo vlídně zakroutil hlavou. „Musíme se *vždycky* porvat?“

„Proč bychom sem jinak chodili? Abychom si dali čaj a sušenky a s nohou přes nohu zdvořile debatovali o královniných nových parukách?“ zašklebil se Juniper. Dělati vůbec urození něco takového? Juniper neměl tušení. Od chvíle, kdy se naučil chodit, patřil mezi lůzu.

Stejně to byla větší zábava.

„Ona má nové paruky?“ zeptal se Mo s hlasem vytaženým tak vysoko, jak jen zvládl.

A protože to byl Mo, nebylo to zas až tak vysoko.

Juniper se tomu zasmál, hodil na pult pár svých čerstvě vy-
dělaných mincí a pokýval na šenkýřku.

Hostinská, Elaine, byla poloviční brugganka, stejně jako vět-
šina zdejší obsluhy. Její přítelkyně, Perry, která byla čistokrevná
brugganka a byla na to patřičně hrdá, namísto hospody vedla
kurzy výroby sýrů ve vlastní malé kuchyni na okraji města.

To, že byli v putyce bruggani, pomohlo uklidnit nejednu rvač-
ku. Čistokrevní bruggani (s širokými rameny a hranatou hlavou, ze
které tu a tam trčel nějaký roh) obvykle vyváděli neukázněné hosty
za límec ven, zatímco poloviční bruggani dál servírovali nápoje.

Elaine poznala Junipera a se širokým úsměvem, který odhalil
její křivé zuby, přes pult podala dva půllitry.

„Dneska žádné problémy, mládenci,“ řekla. „Je tu i ségra. Mi-
nulý týden k sobě omylem srazila dva týpky tak tvrdě, že úplně
zapomněli na hádku i vlastní mamičky.“

„Bez obav,“ přikývl Mo a poplácal Junipera po rameni.

„Nic neslibuju,“ opáčil se Juniper. „Noc je ještě mladá a my
taky.“

„Tak napůl,“ poznamenal Mo. „Noc je možná ještě mladá, ale
já už moc ne.“

Celé léto se Mo označoval za starého jenom proto, že už tuhle
zimu dosáhne třicítky. Juniper byl mladší o pár měsíců a byl pořád
mladý. Netrápilo ho, že mu bude třicet, neměl strach ze smrti
a nedělal si starosti s tím, zda úzkostlivým dodržováním svého
režimu dokáže čelit nevyhnutelným vedlejším účinkům stárnutí.
Jeho vlastní otec zemřel ve třiatřiceti. Ať odpočívá ve hnoji.

Nejlepší bylo o tom nepřemýšlet. A už vůbec ne teď. Dneska se přišel opít.

Nenechá Moa zkazit zábavu řečmi o stárnutí a umírání.

„Tak ty už nejsi mladý?“ ozvala se Elain za pultem. „Chceš teda nalít pivo s vodou, staříku? Můžu ti podat kbelík, který používáme na buzení opilců před zavíračkou.“

„No, vlastně,“ odpověděl Mo. „Juniper by taky ocenil nějakou vodu. Chápeš, že přežívá jen na tom, že večer pije medovinu a pivo a ráno kávu s rezavcem?“

„Hej,“ ohradil se Juniper, kterému mezitím stékalo pivo po strništi na bradě, protože protestoval s plnou pusou vydatného nápoje. „Já náhodou piju hodně vody. V kávě a medovině je taky voda.“ Nejspíš byla voda i v pivu, ale o jeho výrobě toho věděl mnohem méně než o výrobě medoviny. Mo se pustil do výkladu o obilí, vaření piva a spoustě dalších věcí, které by Junipera obvykle opravdu zajímaly.

No nekecej! Na druhém konci této prozářené hospody, jejíž stěny se ve večerním vánku jemně vlní a světla jasně září, stál on. Jeho nepřítel. Jeho největší nemesis. Zlo, které ho pronásledovalo po všechna ta léta.

„Bill,“ zasyčel Juniper nejkyseleji, jak jen zvládl. Vstal a zem se mu pod nohama hýbala rychleji, než čekal. Zpevnil postoj, zvedl prázdný pohár a vyrazil vpřed. „Bille Bronsone.“

Bill, starý tupý Bill, zapsal svoje jméno na seznam misí minulý podzim a vyrazil na lov vlkodlaků. Byl to naprosto zoufalý čin, zejména proto, že existovali lidé – a rozhodně není řeč o venkovanech z ospalých vesniček, jako je Tús, – kteří byli na takové

výpravy vycvičení a kteří považovali úspěšnou kariéru žoldáka za odrazový můstek k tomu, aby se stali královskými rytíři. Vybavené skupiny žoldáků ostatně každý den vyrážely z hlavního města na výpravy a vracely se pro svou odměnu také dříve než kdokoliv jiný.

Když Bill minulý rok odešel, Juniper se domníval, že to Moa od jeho nápadů odradí. Bill vyrazil do světa, aby ze sebe udělal hlupáka, způsobil si nějaké trapné zranění, a kdyby měli štěstí, tak aby jednou provždy dokázal, že malá vesnice plná farmářů se vůbec nemá zapojovat do pitomých králových misí.

Nějak se ale stalo, že se Bill vrátil jako úplně první úspěšný žoldák z jejich vesnice, kde žili jenom statkáři a hospodští považovali. A on si tam jen tak slavnostně nakráčel s mrtvými vlkodlaky, slávou a více penězi, než kolik jich Juniper vydělal na farmě za celý rok. A Mo celý rozruch sledoval s tím svým zatraceným zasněným výrazem v tmavě hnědých očích, který v Juniperovi vyvolával chuť se rvát.

Měl za to, že to je naprosto normální a zdravá reakce na prožívané emoce.

Bill se s námahou vytáhl do celé své výšky (je jen o palec vyšší než Juniper, i když Bill tvrdí, že o dva a půl).

„Ty,“ ucedil Bill.

Mo se loktem opřel o pult a pobaveně je sledoval. „Bille,“ řekl. „Nepotkals nedávno nějaké psy?“

To bylo Billovo slabé místečko. Poslední dobou se psů bál. Škulbl sebou, kdykoliv nějaký zaštěkal.

Možná to bylo tou misí s vlkodlaky, anebo se z Billa stal zkrátka zbabelec. Právě to mu chtěl Juniper předhodit. Nebo se o to alespoň pokusil. „Falešník!“ zvolal nahlas a ukázal na něj prstem.

Nebylo to úplně ono. Jak se říká, medovina umí být poženáním i prokletím.

„Jsi podvodník,“ dostal ze sebe Juniper nakonec a prudce položil korbel.

„A ty jsi zbabělec,“ opáčil Bill.

Byl také opilý. Měl zčervenálý obličej a jeho modré oči zářily touhou po násilí.

Tak to měl Juniper rád. Jakmile se objevila záminka pro rvačku, nebál se do ní skočit. Mo by takovou výzvu také uvítal, nebo ne? Juniper by ucítil teplo jeho těla vedle sebe a Mo by měl v očích ten jiskřivý lesk, kdyby konečně nemyslel na chlad. Všechno by bylo rozmazané, a nakonec by Mo zvedl Junipera, aby zkontroloval, jestli nemá na obličejí modřiny nebo nekrvácí.

„Já nejsem zbabělec,“ oznámil Juniper Billovi, ale i Moovi, Elain a každému dalšímu v taverně, protože hýkal hlasitě jako ovce, kterou vedou večer domů po celém dni na pastvě.

„Nepřihlásil by ses na výpravu, ani kdyby tě o to požádal sám král,“ ušklíbl se Bill. „A abys věděl, já jsem krále potkal. A taky jednoho z princů.“

„Já jsem krále potkal,“ opakoval po něm Juniper vysokým hláskem. „Tak to já jsem zatracená královna.“

„Ty nejsi žádná královna!“ zařval Bill. Byl teď tak blízko, že Juniper mohl cítit jeho dech, umocněný hlasitým říhnutím. „Seš jen čubka.“

A bylo to.

Juniper sevřel ruku v pěst a udeřil.

A pak to přišlo – ten úchvatný, bezprostřední záblesk světla a pohybu, náraz kloubů na kůži a kůže na klouby. Nádherná, oslnivá

mlha, v níž Juniper věděl, že ho nic nezastaví a že nikdy nemůže umřít. Byl nezastavitelný. Plný života. Byl králem mezi lidmi.

Dvě velké, známé ruce ho vytáhly ze změti těl. To na tom všem bylo nejlepší.

„To by stačilo,“ řekl Mo a na tváři se mu objevil malý úsměv, který patřil jen Juniperovi. Bylo to, jako kdyby měl své vlastní souhvězdí, které mohl vidět jen on.

Juniper se na něj zastřeně pousmál a olízl si krev ze rtu, který mu Bill rozbil.

„Už jsi dostal i rozdal dost ran. Chystají se zavolat jednu z Elaininých sester. Možná tu s rohy? A myslím, že tvojí hlavě už to stačilo.“

Juniper se chtěl znovu vrhnout na Billa, ale Mo ho držel pevně, i když už v sobě taky měl pár skleniček.

„Mo-o,“ Juniper zaúpěl tak, že natáhl jméno svého kamaráda až na šest slabik. „Copak ty se nechceš prát?“

Mo poplácal Junipera po rameni. „Vzchop se,“ řekl. „Podívej, měl jsi pravdu. Verbíří tady dnes byli a přidali nový seznam misí. Jedna je dokonce poblíž Pointe Gan Filleadh.“

Juniperovi přejel mráz po zádech. Nemělo to nic společného s chladem. Takhle byl cítit strach.

Nebo možná potřebuje jen čůrat.

Nemohl se rozhodnout.

Juniper zíral do Moových nadšených očí.

Mo odešel, když mu bylo devatenáct let. Vypadal stejně jako teď, jeho oči zářily jako les v měsíčním světle, plné naděje. Juniper byl tak sobecký, že ho požádal, aby zůstal. Ale Mo šel.

Juniper měl pramalý zájem toulat se po lesích, spát na kořenech stromů, pít rosu z malých lístků a výt na měsíc, nebo co vlastně ti dobrodruzi dělali.

„Já jsem odvážný,“ oznámil Juniper. „Ne jako Bill. Ten by nezvládl přečkat zimu úplně sám.“

Bill by nesnesl, kdyby jeho nejlepší kamarád odjel na celou zimu a on by musel sám zdobit stromček na Yule a sám se rozčilovat u navlékání brusinkových korálků, a... a... prostě Bill byl blbec a Juniper by s takovou situací byl *v pohodě*.

Mo povytáhl nechápavě obočí. „Jasně že jsi statečný,“ odkýval mu to. „Ale co ta výprava? Pointe Gan Filleadh není tak daleko. Mohli bychom–“

„Píšou, že jde o draky.“ Modrooký muž, tak pohledný, že byl dozajista napůl sidhe, oznámil tuto horkou novinku z místa, kde ležel opilý na podlaze.

Díval se na Moa pohledem, který mu věnovali lidé všech možných ras. S očima plnými nadšení a očekávání, jako kdyby doufali, že si je Mo přehodí přes široké rameno a odnese do své postele.

Dokonalý hrdina všech.

„Draci už tu nejsou,“ prohlásil Juniper přesvědčeně. „To je nějaký nesmysl.“

„Sám seš nesmysl,“ zahalekal ten muž předtím, než se pozvracel mezi Moovy boty.

Mo si povzdechl a kolenem muže odstrčil. „Myslím, že král hlavně chce, aby byli lidé zaměstnaní. Aby se trochu rozptýlili. Jeho muži odpřísáhli, že viděli draka, který zdevastoval část lesa poblíž řeky Coulaith. A taky téměř vyhladil celé město.“

V jeho hlase byl patrný úžas, jako kdyby dal cokoliv, aby něco takového mohl vidět na vlastní oči.

„Tak to se mají,“ poušklíbl se Juniper.

Představil si draka, jak se střemhlav vrhá na jejich malou vesnici a pálí na prach tu hroznou malou budovu, kde pracují obchodníci a tlachají o ekonomice, inflaci a vymýšlejí novely, zvyšují cenu obilí pro zákazníky a snižují výkupní cenu pro farmáře, jako byl Juniper. *Musíme držet spolu*, opakovali neustále. Kdyby hořelo, určitě by mluvili jinak.

Když už by tady drak byl, mohl by ukousnout i kousek Billa Bronsona.

Na Moově dokonalé tváři byl opět ten zasněný výraz. Měl rysy, ze kterých dívky omdlévaly a o nichž psali básníci. Juniper musel přiznat, že se na něj někdy nedalo dívat. Právě teď upřeně hleděl přes celou hospodu na seznam nových misí a na muže, kteří se kolem shromáždili.

„Mo,“ promluvil Juniper.

Neřekl, *prosím zůstaň*.

Neřekl, *bojím se, že odejdeš*.

Neřekl, *bojím se už od svých devatenácti*.

Dneska to vůbec nešlo podle jeho představ. Juniper chtěl Moa rozesmát, udělat ho šťastným, aby s ním chtěl zůstat, a ne ho rozesmutnit a–

„To nic, Junipere,“ zamumlal potichu Mo. „Nikam bez tebe nepůjdu.“

Moův úsměv byl tentokrát trochu posmutnělý. I tenhle úsměv byl jen pro Junipera.